

Tinc preguntes. Aneu-hi rumiant. Què sabríem si tinguéssim totes les cartes que el Wolfe va escriure des que va sortir de l'orfenat fins als últims dies a la presó abans de ser executat passant per les cartes obscenes, per aquelles en què potser es dirigia a familiars de les seves víctimes confessant detalls escabrosos dels crims comesos, per les probables introduccions, anècdotes o amics espuris inclosos en tota aquesta pluja de cartes escrites o no, rebudes o no, guardades o destruïdes? Què sabríem si tinguéssim recollida i endreçada l'obra epistolar completa del Luke Wolfe? Per les cares que fa estona que feu, dedueixo que no us sembla un motiu d'estudi interessant. Com a mínim, m'afiguro que no us deu semblar prou agraït. Tot i que si de debò volguéssiu ser escriptors, a hores d'ara ja hauríeu deduït que aquesta obra completa de la qual us parlo avui i que potser no ha existit mai o potser mai serem capaços de recuperar, fora d'altíssim interès per a vosaltres. Perquè volíeu ser escriptors i que us parlessin del procés d'escriure, oi?

Noteu la por que arrela dins vostre? Percebeu les aromes? És la ferum de la vostra corporeïtat. És l'essència dels vostres cossos que ja anticipen allò que les vostres ments encara no s'atreveixen a imaginar amb claredat.

(David Gálvez, *Arnes*, p. 90-91)